

Дърво. Тукъ не се знае края на никого. Чувашъ ли, какъ куршумитѣ пѣятъ?

— Мокрия отъ дъждъ се не бои, мене ми е познатата тѣзи пѣсенъ, отговорихъ азъ и за туй, тя не ми прави никакво впечатление.

Този разговоръ се водеше току до колибитѣ, въ които войницитѣ отъ волинския полкъ, при отворени врата, обѣдваха. Види се, турскитѣ стрѣлци отъ Врането гнѣздо да бѣха съгледали групната хора, които бѣхме се събрали тукъ, защото откриха по насъ огънь. Собствено же днесъ на Шипка бѣ тихо. Артиллерийски бой нѣмаше, но отдѣлнитѣ пушечни гърмежи не прѣставаха.

Ний се оттеглихме задъ колибитѣ.

— Ей тъй е всѣки день и цѣлъ день, ми каза компанията офицери. Проклѣтитѣ Турци до толкова стрѣлятъ мѣтко, щото и носѣтъ си человекъ на открито мѣсто не може да подаде. Покойния Поручикъ Токмачевъ, царство му небесно, бѣше станалъ отъ оѳопа да си размърда кокалитѣ, — въ сжщата минута той изохка и падна раненъ въ плѣщитѣ, отъ която рана, слѣдъ нѣколко дня, прѣдаде Богу духъ.

Въ сжщото това врѣме, като въ потвърждение на казаното, въ колибата се чу едно изохкание и подиръ това войницитѣ извикаха:

— Раниха, раниха Никитина.

Ний влѣзохме въ колибата. Оказа се слѣдующето. Смѣнлившитѣ се войници отъ служба, биле седнали да обѣдватъ.

— Дай ми лъжицата, извикалъ войника Никитинъ на другаря си. Този послѣдния, за да не става, хвърля му лъжицата, която паднала подъ свития кракъ на Никитина. Той си повдигналъ крака, за да вземе лъжицата и въ сжщото това врѣме куршума го ударилъ въ крака.

Единъ моментъ по рано, или по късно да си повдигнеш крака, войника щѣше да остане здравъ и невѣдимъ.

— Но сждбата, казваха войницитѣ, тъй бѣше наредила. И дѣйствително, куршума да не бѣше ударилъ